

ženo s o u d u. Stěžovatel jako otec nežádá, by mu dítě bylo vydáno, nýbrž navrhuje, by bylo dáno do výchovy jeho otci (dědu dítěte). V prvním odstavci § 142 obč. zák. praví se sice, že soud rozhodne, zdali mají děti býti ponechány otci nebo matce, než tu má zákon na mysli pravidelné případy, v nichž zájem dětí připouští, by byly vychovávány buď u svého otce neb u své matky. Ale tím zákon nevylučuje a nebrání soudu, by v zájmu dětí neučinil opatření, že nemají býti ve výchově ani u otce, ani u matky, nýbrž, že mají býti vychovávány tam, kde toho podle zvláštních poměrů případu nutně vyžaduje zájem a prospěch dětí, který jest jedině rozhodujícím. V případě, o němž jde, jest zřejmo, že stěžovatel, nemaje vlastní domácnosti a provozuje kavárnickou živnost, by se nemohl výchově dítěte tak věnovati, jak to zájem dítěte vyžaduje. Poměry jeho otcovského děda jsou však podle zjištění nižších soudů naprosto spořádané a dobré, tento jest ochoten, vzíti svou vnučku do výchovy a výživy, a stejnou ochotu projevila i jeho druhá manželka Marie L-ová, takže není důvodu pochybovati o tom, že bude o řádnou výchovu nezl. Ingeborgy L. u otcovského děda postaráno. K námitkám, které uplatňovala Alžběta L-ová ve svém rekursu proti usnesení první stolice a se kterými se rekursní soud nevypořádal, podotýká se toto: Řízení v první stolici nezůstalo kusým proto, že stěžovatelka nebyla slyšena o správnosti údajů přezvědných osob a nebyly jí sděleny výsledky konaného šetření, neboť toho nebylo třeba, ana o návrhu Karla L-a byla slyšena, k tomuto návrhu zaujala stanovisko v obšírném vyjádření a měla i možnost nahlédnouti do spisů. Nebyla proto porušena zásada o nutnosti slyšení účastníků před rozhodnutím (§ 41 odst. (2) lit. g) zákona čis. 100/31 sb. z. a n.), která nevyžaduje, by strany byly zpraveny o každém výsledku konaného šetření.

Čís. 12249.

Okolnost, že odpůrce (majitel cestovního biografu) vede kočující život, nestačí o sobě, by bylo povoleno prozatímní opatření k zajištění peněžité pohledávky.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1932, R I 1095/32.)

Návrh, by bylo povoleno prozatímní opatření k zajištění peněžité pohledávky, odůvodňoval navrhovatel tím, že odpůrce vede kočující život. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. D ů v o d y: Jde o prozatímní opatření podle § 379 ex. ř., neboť běží o zajištění pohledávky peněžité. Podstatnou podmínkou povolení zatímního opatření podle § 379 ex. ř. jest subjektivní chování se dlužníkovu, ohrožující nárok oprávněného; objektivní ohrožení nestačí. Musí býti osvědčeno, že odpůrce ohrožené strany svým chováním zmaří nebo značně stíží budoucí dobytí pohledávky, nebude-li prozatímní opatření povoleno. Okolnost, že odpůrce vede kočující život, nestačí o sobě k osvědčení takového nebezpečí, ano se netvrdí a neosvěd-

čuje, že se tak děje za tím účelem, by bylo zmařeno vydobytí pohledávky, že jest počínání odpůrce hospodářsky a právně neobvyklé nebo nepotřebné (srov. rozhodnutí čís. 7252 sb. n. s.). Kočující život odpůrce nestačí tedy k osvědčení o ohrožení, jež vyžaduje § 379 druhý odstavec ex. ř., jak se odůvodnění napadeného usnesení domnívá.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění, neboť třeba přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že okolnost, že odpůrce vede kočující život, nestačí o sobě, by bylo povoleno stěžovateli prozatímní opatření, i kdyby tím snad skutečně bylo dobytí pohledávky stěžovatelovy značně stíženo. Ustanovení § 379 ex. ř. ovšem nepředpokládá obmyslné jednání odpůrcovo, avšak přece jednání takové, jež jest hospodářsky a právně neobvyklým nebo nepotřebným, což však nelze tvrditi o chování odpůrcově, neboť kočující jeho život jest jen důsledkem jeho povolání jako majitele cestovního biografu.

Čís. 12250.

Útraty notáře jako soudního komisaře za provedení pozůstalostního řízení po úpadci před vyhlášením konkursu na pozůstalost nejsou pohledávkami za konkursní podstatou ve smyslu § 49 čís. 1 konkursního řádu ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1932, R II 501/32.)

Vymáhající úředník okresního soudu vedl proti konkursní podstatě pozůstalosti po Antonínu M-ovi exekuci na základě usnesení pozůstalostního soudu, jímž bylo nařízeno, by poplatky notáře P-a 64.381 Kč 10 h byly vybrány platebním příkazem u zůstavitelovy vdovy na účet pozůstalosti po Antonínu M-ovi. Soud první stolice exekuci povolil. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Jde o exekuci podle §§ 104 a 110 j. ř. Vymáhající úředník uvádí v návrhu, že poplatky jsou pohledávkou za konkursní podstatou a nikoliv pohledávkou věřitelů. To však nijak nevyplývá z usnesení krajského soudu civilního jako soudu rekursního ze dne 24. září 1931, jež tvoří základ exekuce a jímž byly poplatky notáře P-a jako soudního komisaře v pozůstalostní věci po zůstaviteli (Antonínu M-ovi) stanoveny na 64.831 Kč 10 h. Toto usnesení bylo vydáno před vyhlášením konkursu, jenž byl uvalen teprve dne 6. února 1932, nikoliv tudíž za konkursního řízení, a není ani tvrzeno v návrhu, že by jiným zákonným způsobem bylo zjištěno, že jde o útraty hmoty. Soudce exekuci povolující není však k tomu oprávněn, by svým rozhodnutím, exekuci povolujícím, rozhodl, zda jde o útraty hmoty podle § 49 (1) konk. řádu, ano to z exekučního